

Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
ELEANOR SHARPSTON
22 päivänä syyskuuta 2016¹

Asia C-79/15 P

**Euroopan unionin neuvosto
vastaan**

Hamas

Muutoksenhaku – Rajoittavat toimenpiteet terrorismin torjumiseksi – Henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen säilyttäminen asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitetussa luettelossa – Yhteinen kanta 2001/931/YUTP – 1 artiklan 4 ja 6 kohta – Menettely – Ilmaisun toimivaltainen viranomaisen merkitys – Julkisen tiedon arvo – Puolustautumisoikeudet – Perusteluvelvollisuus

1. Euroopan unionin neuvosto on tehnyt valituksen unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-400/10 antamasta tuomiosta² (jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla kumottiin useita neuvoston päätöksiä ja neuvoston täytäntöönpanotoimenpiteitä siltä osin kuin niissä sisällytettiin terrorismin torjumiseksi Hamas (mukaan lukien Hamas-Izz al-Din al-Qassem) luetteloon henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joille tai joiden käyttöön on kiellettyä antaa rahoituspalveluja. Unionin yleinen tuomioistuin kumosi kyseiset päätökset ja toimenpiteet syistä, jotka liittyivät muun muassa niissä olevien perustelujen riittämättömyyteen ja perusteisiin, joihin neuvosto oli nojautunut Hamasin (mukaan lukien Hamas-Izz al-Din al-Qassem) säilyttämiseksi luettelossa.

2. Neuvosto väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisessa tuomiossa oikeudellisen virheen,

- kun se arvioi sitä, että neuvosto oli käyttänyt julkisia tietoja tarkastellessaan toteutettuja toimenpiteitä määräajoin uudelleen
- koska se ei päätellyt, että Amerikan yhdysvaltojen (jäljempänä Yhdysvallat) toimivaltaisten viranomaisten päätös oli riittävä perusta Hamasin sisällyttämiseksi luetteloon henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joille tai joiden käyttöön on kiellettyä antaa rahoituspalveluja, ja
- koska se ei päätellyt, että Yhdistyneen kuningaskunnan toimivaltaisten viranomaisten päätös oli riittävä perusta Hamasin sisällyttämiseksi luetteloon henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joille tai joiden käyttöön on kiellettyä antaa rahoituspalveluja.

¹ Alkuperäinen kieli: englanti.

² Tuomio 17.12.2014, Hamas v. neuvosto (T-400/10, EU:T:2014:1095).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3. Yleinen oikeudellinen tausta, joka kuvataan ratkaisuehdotuksen neuvosto v. LTTE, C-599/14 P, jonka esitän tänä samana päivänä, 3–12 kohdassa, on merkityksellinen myös nyt käsiteltävän valituksen kannalta, joten en toista sitä tässä.

4. Neuvosto merkitsi ensimmäistä kertaa ” Hamas-Izz al-Din al-Qassem (Hamasin terroristisiipi)” yhteiseen kantaan 2001/931/YUTP³ ja neuvoston päätökseen 2001/927/EY⁴ liitettyihin luetteloihin. Kyseinen ryhmä on myöhemmin säilytetty luetteloissa. Luetteloihin merkitty ryhmä on 12.9.2003 alkaen ollut ” Hamas, mukaan lukien Hamas-Izz al-Din al-Qassem”. Ajankohtana, jona Hamas nosti kanteen unionin yleisessä tuomioistuimessa, kyseinen ryhmä (” Hamas, mukaan lukien Hamas-Izz al-Din al-Qassem”) säilytettiin luettelossa neuvoston päätöksellä 2010/386/YUTP⁵ ja neuvoston täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 610/2010⁶ (jäljempänä neuvoston vuoden 2010 heinäkuussa antamat toimet).

5. Neuvosto julkaisi 13.7.2010 ilmoituksen (jäljempänä vuoden 2010 heinäkuun ilmoitus) henkilöille, ryhmille ja yhteisöille, jotka on merkitty asetuksen (EY) N:o 2580/2001⁷ 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun luetteloon (jäljempänä 2 artiklan 3 kohdan luettelo).⁸ Vuoden 2010 heinäkuun ilmoituksessa neuvosto ilmoitti henkilöille, ryhmille ja yhteisöille, jotka mainitaan täytäntöönpanoasetukseen (EU) N:o 610/2010 sisältyvässä luettelossa, katsovansa, että perusteet niiden säilyttämiselle luettelossa olivat edelleen päteviä ja että se oli näin ollen päättänyt säilyttää ne luettelossa. Neuvosto lisäksi mainitsi, että kyseiset henkilöt, ryhmät ja yhteisöt voisivat pyytää saada neuvostolta selvityksen syistä niiden säilyttämiselle luettelossa (elleivät ne olleet jo saaneet tällaista selvitystä). Se myös ilmoitti, että näillä henkilöillä, ryhmillä ja yhteisöillä on oikeus esittää milloin tahansa neuvostolle pyyntö siitä, että päätöstä sisällyttää ne 2 artiklan 3 kohdan luetteloon ja säilyttää luettelossa harkittaisiin uudelleen, ja sitä tukevat asiakirjat.

6. Hamas säilytettiin myöhemmin 2 artiklan 3 kohdan luettelossa seuraavilla toimilla:

- neuvoston päätös 2011/70/YUTP⁹ ja neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 83/2011¹⁰ (jäljempänä neuvoston vuoden 2011 tammikuussa antamat toimet), yhdessä 2.2.2011 julkaistun ilmoituksen¹¹ (jäljempänä helmikuussa 2011 julkaistu ilmoitus) kanssa. Neuvosto toimitti Hamasille selvityksen niistä syistä, joiden vuoksi se säilytettiin luettelossa, 2.2.2011 päivätyllä kirjeellä, joka annettiin Hamasille tiedoksi 7.2.2011 (jäljempänä 2.2.2011 päivätty kirje)

3 Erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi 27.12.2001 hyväksytty neuvoston yhteinen kanta (EYVL 2001, L 344, s. 93), sellaisena kuin se on muutettuna.

4 Tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun listan laatimisesta 27.12.2001 tehty päätös (EYVL 2001, L 344, s. 83).

5 Niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä koskevan luettelon ajantasaistamisesta, joihin sovelletaan yhteisen kannan 2001/931 2, 3 ja 4 artiklaa, 12.7.2010 annettu päätös (EUVL 2010, L 178, s. 28).

6 Asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 1285/2009 kumoamisesta 12.7.2010 annettu täytäntöönpanoasetus (EUVL 2010, L 178, s. 1). Kyseisen asetuksen tulkintaa ja pätevyyttä käsitellään myös asiassa C-158/14, A ym., jossa esitän ratkaisuehdotukseni 29.9.2016.

7 Tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi 27.12.2001 annettu asetukset (EYVL 2001, L 344, s. 70), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna.

8 EUVL 2010, C 188, s. 13.

9 Niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä koskevan luettelon ajantasaistamisesta, joihin sovelletaan yhteisen kannan 2001/931/YUTP 2, 3 ja 4 artiklaa, 31.1.2011 annettu päätös (EUVL 2011, L 28, s. 57).

10 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 610/2010 kumoamisesta 31.1.2011 annettu täytäntöönpanoasetus (EUVL 2011, L 28, s. 14).

11 Ilmoitus henkilöille, ryhmille ja yhteisöille, jotka on kirjattu asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun luetteloon (EUVL 2011, C 33, s. 14).

- neuvoston päätös 2011/430/YUTP¹² ja neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 687/2011¹³ (jäljempänä neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa antamat toimet), yhdessä 19.7.2011 julkaistun ilmoituksen¹⁴ (jäljempänä heinäkuussa 2011 julkaistu ilmoitus) ja neuvoston 19.7.2011 päivätyllä kirjeellä lähettämän selvityksen kanssa
- neuvoston päätös 2011/872/YUTP¹⁵ ja neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1375/2011¹⁶ (jäljempänä neuvoston vuoden 2011 joulukuussa antamat toimet), yhdessä 23.12.2011 julkaistun ilmoituksen¹⁷ (jäljempänä joulukuussa 2011 julkaistu ilmoitus) kanssa
- neuvoston päätös 2012/333/YUTP¹⁸ ja neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 542/2012¹⁹ (jäljempänä neuvoston vuoden 2012 kesäkuussa antamat toimet), yhdessä 26.6.2012 julkaistun ilmoituksen²⁰ (jäljempänä kesäkuussa 2012 julkaistu ilmoitus) kanssa
- neuvoston päätös 2012/765/YUTP²¹ ja neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 1169/2012²² (jäljempänä neuvoston vuoden 2012 joulukuussa antamat toimet), yhdessä 11.12.2012 julkaistun ilmoituksen²³ (jäljempänä joulukuussa 2012 julkaistu ilmoitus) kanssa
- neuvoston päätös 2013/395/YUTP²⁴ ja neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 714/2013²⁵ (jäljempänä neuvoston vuoden 2013 heinäkuussa antamat toimet)
- neuvoston päätös 2014/72/YUTP²⁶ ja neuvoston täytäntöönpanoasetus N:o 125/2014²⁷ (jäljempänä neuvoston vuoden 2014 helmikuussa antamat toimet) ja

12 Niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä koskevan luettelon saattamisesta ajan tasalle, joihin sovelletaan yhteisen kannan 2001/931 2, 3 ja 4 artiklaa, 18.7.2011 annettu päätös (EUVL 2011, L 188, s. 47).

13 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetusten N:o 610/2010 ja N:o 83/2011 kumoamisesta 18.7.2011 annettu täytäntöönpanoasetus (EUVL 2011, L 188, s. 2).

14 Ilmoitus henkilöille, ryhmille ja yhteisöille, jotka on kirjattu neuvoston asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun luetteloon (EUVL 2011, C 212, s. 20).

15 Niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä koskevan luettelon saattamisesta ajan tasalle, joihin sovelletaan yhteisen kannan 2001/931 2, 3 ja 4 artiklaa, sekä päätöksen 2011/430 kumoamisesta 22.12.2011 annettu päätös (EUVL 2011, L 343, s. 54).

16 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 687/2011 kumoamisesta 22.12.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EUVL 2011, L 343, s. 10).

17 Ilmoitus henkilöille, ryhmille ja yhteisöille, jotka on kirjattu neuvoston asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun luetteloon (EUVL 2011, C 377, s. 17).

18 Niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä koskevan luettelon saattamisesta ajan tasalle, joihin sovelletaan yhteisen kannan 2001/931 2, 3 ja 4 artiklaa, sekä päätöksen 2011/872 kumoamisesta 25.6.2012 annettu päätös (EUVL 2012, L 165, s. 72).

19 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 1375/2011 kumoamisesta 25.6.2012 annettu täytäntöönpanoasetus (EUVL 2012, L 165, s. 12).

20 Ilmoitus henkilöille, ryhmille ja yhteisöille, jotka on kirjattu asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun luetteloon (EUVL 2012, C 186, s. 1).

21 Niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä koskevan luettelon saattamisesta ajan tasalle, joihin sovelletaan yhteisen kannan 2001/931 2, 3 ja 4 artiklaa, sekä päätöksen 2012/333 kumoamisesta 10.12.2012 annettu päätös (EUVL 2012, L 337, s. 50).

22 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 542/2012 kumoamisesta 10.12.2012 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EUVL 2012, L 337, s. 2).

23 Ilmoitus henkilöille, ryhmille ja yhteisöille, jotka on kirjattu asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun luetteloon (EUVL 2012, C 380, s. 6).

24 Niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä, joihin sovelletaan yhteisen kannan 2001/931 2, 3 ja 4 artiklaa, koskevan luettelon ajan tasalle saattamisesta sekä päätöksen 2012/765 kumoamisesta 25.7.2013 annettu päätös (EUVL 2013, L 201, s. 57).

25 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 1169/2012 kumoamisesta 25.7.2013 annettu täytäntöönpanoasetus (EUVL 2013, L 201, s. 10).

26 Niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä, joihin sovelletaan yhteisen kannan 2001/931 2, 3 ja 4 artiklaa, koskevan luettelon ajan tasalle saattamisesta ja muuttamisesta sekä päätöksen 2013/395 kumoamisesta 10.2.2014 annettu päätös (EUVL 2014, L 40, s. 56).

27 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 714/2013 kumoamisesta 10.2.2014 annettu täytäntöönpanoasetus (EUVL 2014, L 40, s. 9).

- neuvoston päätös 2014/483/YUTP²⁸ ja neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 790/2014²⁹ (jäljempänä neuvoston vuoden 2014 heinäkuussa antamat toimet).

7. Unionin yleinen tuomioistuin kuvasi neuvoston esittämiä perusteluja sen vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien tueksi seuraavasti:

- ”94 Neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien perustelut aloitetaan kohdalla, jossa neuvosto kuvaa kantajaa ’ryhmäksi, joka on sekaantunut terroritekoihin ja joka on säännöllisesti vuodesta 1988 lähtien tehnyt ja ilmoittanut ottavansa vastuulleen israelilaisiin kohteisiin tehtyjä iskuja, joita ovat olleet muun muassa ihmisryöstöt, terä- ja tuliasein siviileihin kohdistetut iskut ja itsemurhapommi-iskut julkisiin kulkuneuvoihin ja julkisilla paikoilla’. Neuvosto toteaa, että ’ Hamas on järjestänyt iskuja ’Vihreän linjan’ israelilaisella puolella ja Miehitetyillä alueilla’ ja että ’ Hamas on vuoden 2005 maaliskuussa julistanut ’tahdian’ (aselevon), joka on johtanut sen toimintojen vähenemiseen’. Neuvosto jatkaa huomauttamalla, että ’ Hamasin solu on kuitenkin 21.9.2005 kaapannut ja tämän jälkeen tappanut israelilaisen henkilön [ja että] Hamas on videotallenteella vahvistanut kaapanneensa kyseisen miehen yrittääkseen neuvotella Israelin hallussa olevien palestiinalaisvankien vapauttamisesta’. Neuvosto toteaa, että ’ Hamasin taistelijat ovat osallistuneet rakettien ampumiseen Gazan kaistalta kohti etelä-Israelia [ja että] Hamas on iskujen tekemiseksi Israelissa olevia siviilejä vastaan ottanut aikaisemmin palvelukseensa itsemurha[pommittajia] tarjoamalla apuaan heidän perheilleen’. Neuvosto esittää, että ’ Hamas, mukaan lukien Hamas-Izz al-Din-al-Qassem, on vuoden 2006 kesäkuussa osallistunut operaatioon, joka johti israelilaisen sotilaan Gilad Shalitin kaappaamiseen’ (neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien perustelujen ensimmäiset kohdat). Neuvosto on – – täytäntöönpanoasetuksen N:o 1375/2011 perustelujen nojalla todennut, että ’ Hamas vapautti [sotilaan Gilad Shalit] Israelin kanssa [11.10.2011] tehdyn vanginvaihdon yhteydessä pidettyään häntä ensin vangittuna viiden vuoden ajan’.
- 95 Tämän jälkeen neuvosto laatii luettelon niistä ’terroritoiminnoista’, jotka Hamas on sen mukaan toteuttanut viime aikoina vuoden 2010 tammikuusta lähtien (neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien perustelujen toiset kohdat).
- 96 Neuvosto on katsottuaan ensin, että ’kyseiset toimet kuuluvat yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 3 kohdan a, b, c, d, f ja g [ala]kohdan soveltamisalaan ja ne on toteutettu mainitun yhteisen kannan 1 artiklan 3 kohdan i, ii ja iii [ala]kohdassa mainittujen tavoitteiden saavuttamiseksi’ ja että ’ Hamas, mukaan lukien Hamas-Izz al-Din-al-Qassem, kuuluu asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan ii alakohdan soveltamisalaan’ (neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien perustelujen kolmannet ja neljännet kohdat), viitannut päätöksiin, jotka Yhdysvaltojen ja Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset ovat sen mukaan tehneet kantajan osalta, kuten perusteluista ja asiakirja-aineistosta ilmenee, vuonna 2001 (neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien perustelujen viidennet, kuudennet ja seitsemännet kohdat). Neuvosto vetoaa – – täytäntöönpanoasetuksen 790/2014 perusteluissa ensimmäistä kertaa Yhdysvaltojen 18.7.2012 tekemään päätökseen.
- 97 Kyseisiin neuvoston viittaamiin päätöksiin kuuluvat yhtäältä Secretary of State for the Home Departementin (sisäasiainministeriö, Yhdistynyt kuningaskunta) 29.3.2001 tekemä päätös ja toisaalta Yhdysvaltain hallituksen US Immigration and Nationality Actin (maahanmuutosta ja kansalaisuudesta annettu Yhdysvaltain laki; jäljempänä INA) 219 §:n ja täytäntöönpanoasetuksen 13224 perusteella tekemät päätökset.

28 Niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä, joihin sovelletaan yhteisen kannan 2001/931 2, 3 ja 4 artiklaa, koskevan luettelon ajan tasalle saattamisesta ja muuttamisesta sekä päätöksen 2014/72 kumoamisesta 22.7.2014 annettu päätös (EUVL 2014, L 217, s. 35).

29 Asetuksen N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 125/2014 kumoamisesta 22.7.2014 annettu täytäntöönpanoasetus (EUVL 2014, L 217, s. 1).

- 98 Neuvosto on näiden päätösten osalta viitannut siihen, että Yhdistyneen kuningaskunnan päätöstä tarkastellaan säännöllisesti uudelleen kansallisen hallituksen valiokunnan toimesta ja Yhdysvaltojen päätökset voivat olla hallinnollisen valvonnan ja tuomioistuINVALVONNAN kohteena.
- 99 Neuvosto pääättelee näistä seikoista, että 'Hamasin, mukaan lukien Hamas-Izz al-Din-al-Qassem, osalta tehty päätökset ovat siis yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisten tekemiä päätöksiä' (neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien perustelujen kahdeksannet kohdat).
- 100 Lopuksi neuvosto 'toteaa, että edellä mainitut päätökset – – ovat edelleen voimassa ja – – katsoo, että syyt, joiden vuoksi Hamas, mukaan lukien Hamas-Izz al-Din-al-Qassem, on merkitty [varojen jäädyttämistä koskevaan] luetteloon, pätevät edelleen' (neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien perustelujen yhdeksännet kohdat). Neuvosto pääättelee tämän perusteella, että kantaja on oltava edelleen mainittuna kyseisessä listassa (neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien perustelujen kymmenennet kohdat)."

Yhteenveto asian käsittelystä ensimmäisessä oikeusasteessa ja valituksenalaisesta tuomiosta

8. Hamas nosti 12.9.2010 unionin yleisessä tuomioistuimessa kanteen, jossa riitautettiin lähinnä sen sisällyttäminen 2 artiklan 3 kohdan luetteloon. Se vaati, että vuoden 2010 heinäkuun ilmoitus ja neuvoston vuoden 2010 heinäkuussa antamat toimet kumotaan siltä osin kuin ne koskevat Hamasia ja että unionin yleinen tuomioistuin velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Hamas pyysi myöhemmin saada mukauttaa vaatimuksiaan siten, että ne koskevat myös neuvoston vuoden 2011 tammikuun ja vuoden 2014 heinäkuun välisenä aikana antamia toimia. Unionin yleinen tuomioistuin käsitteli näin ollen Hamasin kannetta siten, että siinä vaadittiin kumoamaan vuoden 2010 heinäkuun ilmoitus ja neuvoston vuoden 2010 heinäkuun ja vuoden 2014 heinäkuun välisenä aikana antamat toimet (jäljempänä yhteisesti riidanalaiset toimet) siltä osin kuin ne koskevat Hamasia ja velvoittamaan neuvosto korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että Hamasin kanne säilytti kohteensa neuvoston vuoden 2014 heinäkuussa antamia toimia aikaisempien riidanalaisten toimien osalta.³⁰ Se kuitenkin jätti Hamasin kanteen tutkimatta siltä osin kuin siinä vaadittiin vuoden 2010 heinäkuun ilmoituksen kumoamista: kyseinen ilmoitus ei ollut SEUT 263 artiklassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi.³¹

9. Neuvosto vaati, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää kanteen ja velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Euroopan komissio oli asiassa väliintulijana tukeakseen neuvoston vaatimuksia.

10. Hamas vetosi kanteessaan neuvoston vuoden 2010 heinäkuussa–vuoden 2011 tammikuussa antamien toimien kumoamista koskevan vaatimuksensa tueksi neljään kanneperusteeseen. Niistä ensimmäinen koski sen puolustautumisoikeuksien loukkaamista, toinen ilmeistä arviointivirhettä, kolmas omaisuudensuojan loukkaamista ja neljäs perusteluvollisuuden noudattamatta jättämistä.

11. Hamas vetosi neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien kumoamista koskevan vaatimuksensa tueksi kahdeksaan kanneperusteeseen. Ne koskivat yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan väitettyä rikkomista (ensimmäinen kanneperuste), tilanteen kehittymisen "ajan kulumiseen liittyvistä syistä" riittämätöntä huomioon ottamista (neljäs kanneperuste), puuttumattomuusperiaatteen loukkaamista (viides kanneperuste), perusteluvollisuuden noudattamatta jättämistä (kuudes kanneperuste) sekä Hamasin puolustautumisoikeuksien ja tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamista (seitsemäs kanneperuste).

³⁰ Valituksenalaisen tuomion 60 kohta.

³¹ Valituksenalaisen tuomion 76 kohta.

12. Unionin yleinen tuomioistuin arvioi neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien *neljättä ja kuudetta kumoamisperustetta yhdessä*.

13. Unionin yleinen tuomioistuin esitti ensin yleisiä huomautuksia ja oikeuskäytäntöä (jotka liittyivät valvontamenettelyyn, SEUT 296 artiklan mukaiseen perusteluvelvollisuuteen, neuvoston harkintavallan laajuuteen sekä yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohtaan perustuvan päätöksen oikeudelliseen ja tosiasialliseen perusteeseen), joiden valossa se tutkisi neuvoston esittämiä perusteluja sen vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien tueksi.³² Kuvattuaan näiden toimien perustelujen sisältöä³³ unionin yleinen tuomioistuin totesi, että vaikka neuvoston laatimalla luettelolla väkivallanteoista vuoden 2004 jälkeisen ajanjakson (erityisesti ajanjakson 2010–2011) osalta oli ratkaiseva asema arvioitaessa Hamasin varojen jäädyttämisen säilyttämisen tarkoituksenmukaisuutta, mitään näistä seikoista ei kuitenkaan tutkittu niissä vuoden 2001 Yhdistyneen kuningaskunnan ja Yhdysvaltojen päätöksissä, joihin perusteluissa vedotaan.³⁴ Näitä tekoja ei myöskään ole voitu tutkia kyseisissä päätöksissä, koska ne ovat tapahtuneet näiden kansallisten päätösten jälkeen.³⁵ Neuvoston toimien perusteluissa todettiin, että kansalliset päätökset olivat edelleen voimassa, mutta niissä ei ollut mitään viittausta uudempiin kansallisiin päätöksiin eikä tällaisten päätösten perusteluihin (lukuun ottamatta niitä neuvoston vuoden 2014 heinäkuussa toteuttamia toimia, joissa heinäkuussa 2012 tehty Yhdysvaltojen päätös mainitaan ensimmäistä kertaa).³⁶ Heinäkuussa 2012 tehdystä Yhdysvaltojen päätöksestä unionin yleinen tuomioistuin huomautti, että neuvosto ei esittänyt kyseisen päätöksen osalta mitään sellaista seikkaa, josta ilmenisi, miten kyseisen päätöksen perustana olevat konkreettiset syyt liittyivät neuvoston vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien perusteluihin sisältyvään väkivallantekoja koskevaan luetteloon.³⁷ Unionin yleinen tuomioistuin myös totesi, että muita kansallisia päätöksiä, joihin oli vedottu ensimmäistä kertaa istunnossa (ja joita ei ollut mainittu neuvoston vuoden 2014 heinäkuussa eli istunnon jälkeen antamien toimien perusteluissa), ei voida ottaa huomioon.³⁸

14. Neuvoston väitteestä, jonka mukaan on riittävää seurata lehdistöä sen toteamiseksi, että Hamas ilmoittaa säännöllisesti ottavansa vastuun terroriteoista, unionin yleinen tuomioistuin totesi, että tämä seikka yhdistettynä siihen, ettei neuvoston toimien perusteluissa viitata lainkaan toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin, jotka olisivat tuoreempia kuin teot, joista Hamasia syytetään, ja joissa viitattaisiin mainittuihin tekoihin, osoittaa selkeästi, ettei neuvosto ole perustanut sitä, että se katsoo Hamasin syyllistyneen terroritekoihin (jotka on todettu vuotta 2004 myöhemmän ajanjakson osalta), toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin sisältyviin arviointeihin vaan lehdistöstä saamiinsa tietoihin.³⁹ Unionin yleinen tuomioistuin katsoi tämän perusteella, ettei neuvosto ollut noudattanut yhteisen kannan 2001/931 vaatimuksia, joiden mukaan varojen jäädyttämistä koskevan unionin päätöksen tosiasiallisen perustan on oltava yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettujen toimivaltaisten kansallisten viranomaisten päätöksissä konkreettisesti tutkittujen ja vahvistettujen seikkojen varassa.⁴⁰ Unionin yleinen tuomioistuin totesi neuvoston perusteluista seuraavaa: neuvosto aloitti arvioinneilla, jotka tosiasiaissa ovat sen omia ja joissa Hamas luokitellaan terroristijärjestöksi ja sen syyksi luetaan joukko väkivallantekoja, jotka neuvosto on poiminut lehdistöstä ja internetistä; neuvosto totesi tämän jälkeen, että teot, joihin se katsoo Hamasin syyllistyneen, kuuluvat yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitettun terroriteon määritelmän alaan ja että Hamas on tässä kannassa tarkoitettu terroristiryhmä; vasta näiden lausuntojen *jälkeen* neuvosto viittasi kansallisten viranomaisten päätöksiin, jotka kuitenkin olivat olemassa ennen syyksi luettuja tekoja (ainakin neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–

32 Valituksenalaisen tuomion 84–92 kohta.

33 Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 7 kohta.

34 Valituksenalaisen tuomion 101 kohta.

35 Valituksenalaisen tuomion 102 kohta.

36 Valituksenalaisen tuomion 103 kohta.

37 Valituksenalaisen tuomion 106 kohta.

38 Valituksenalaisen tuomion 107 kohta.

39 Valituksenalaisen tuomion 109 kohta.

40 Valituksenalaisen tuomion 110 ja 112 kohta.

vuoden 2014 heinäkuussa antamien toimien osalta).⁴¹ Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan neuvosto ei ollut enää nojautunut tosiseikkoihin, joita kansalliset viranomaiset olisivat ensin arvioineet. Neuvosto oli pikemminkin hoitanut itse yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun toimivaltaisen viranomaisen tehtäviä.⁴²

15. Neuvosto oli siten toiminut yhteisellä kannalla 2001/931 käyttöön otetun kahden tason järjestelmän vastaisesti. Vaikka neuvosto voi tarvittaessa ja laajan harkintavaltansa puitteissa päättää säilyttää henkilön tai ryhmän 2 artiklan 3 kohdan luettelossa, jos tosiasiallinen tilanne ei ole muuttunut, jokaisen uuden terroriteon, jonka neuvosto tässä uudelleentarkastelussa lisää perusteluunsa, on kyseisessä järjestelmässä oltava ollut toimivaltaisen viranomaisen tutkimuksen ja päätöksen kohteena.⁴³

16. Unionin yleinen tuomioistuin myös hylkäsi neuvoston ja komission väitteen, jonka mukaan se, ettei neuvoston toimien perusteluissa viitata täsmällisiin toimivaltaiten viranomaisten päätöksiin, johtui siitä, että Hamas olisi voinut ja sen olisi pitänyt riitauttaa sitä vastaan toteutetut rajoittavat toimenpiteet kansallisella tasolla.⁴⁴ Se totesi näin ollen, että neuvoston väitteellä vahvistetaan sen toteamus, jonka mukaan neuvosto oli nojautunut lehdistöstä ja internetistä saamiinsa tietoihin.⁴⁵

17. Unionin yleinen tuomioistuin ei hyväksynyt neuvoston väitettä, jonka mukaan nyt käsiteltävän kanteen yhteydessä Hamas ei joka tapauksessa vaikuttanut kiistävän (kanteessaan) sekaantumistaan terrorismiin. Sen mukaan neuvosto ei voi korvata unionin yleisessä tuomioistuimessa vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamiensa toimien perusteluja supistamalla niitä muutamiin tosiseikkoihin, jotka Hamas on (neuvoston mukaan) myöntänyt unionin yleisessä tuomioistuimessa. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään voi ottaa huolehtiakseen arvioinnista, jonka osalta yksin neuvosto on toimivaltainen.⁴⁶

18. Näiden seikkojen perusteella unionin yleinen tuomioistuin päätteli, että kun neuvosto antoi vuoden 2011 heinäkuun–vuoden 2014 heinäkuun toimensa, se rikkoi yhteisen kannan 2001/931 1 artiklaa ja jätti noudattamatta perusteluvollisuuttaan.⁴⁷ Se kumosi näin ollen neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamat toimet ja myös neuvoston vuoden 2010 heinäkuussa–vuoden 2011 tammikuussa antamat toimet. Jälkimmäisten toimien osalta unionin yleinen tuomioistuin katsoi olevan selvää, että niistä puuttuu samalla tavalla viittaus toimivaltaiten kansallisten viranomaisten päätöksiin, jotka koskevat niitä tekoja, joista kantajaa syytetään. Niiden osalta on siten samalla tavalla jätetty noudattamatta perusteluvollisuutta.⁴⁸

Valitusperusteet ja asianosaisten lausumat

19. Neuvosto, jota komissio ja Ranskan hallitus tukevat, vaatii unionin tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion, ratkaisemaan lopullisesti tämän valituksen kohteena olevat kysymykset sekä velvoittamaan Hamasin korvaamaan neuvostolle ensimmäisessä oikeusasteessa ja tämän valituksen yhteydessä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut. Hamas vaatii unionin tuomioistuinta hylkäämään valituksen ja velvoittamaan neuvoston korvaamaan Hamasille ensimmäisessä oikeusasteessa ja tämän valituksen yhteydessä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

20. Samat osapuolet esittivät suullisia huomautuksia 3.5.2016 pidetyssä istunnossa.

⁴¹ Valituksenalaisen tuomion 113–119 kohta.

⁴² Valituksenalaisen tuomion 121 kohta. Ks. myös 125 kohta.

⁴³ Valituksenalaisen tuomion 126 ja 127 kohta.

⁴⁴ Valituksenalaisen tuomion 128 kohta.

⁴⁵ Valituksenalaisen tuomion 129–131 ja 141 kohta.

⁴⁶ Valituksenalaisen tuomion 138–140 kohta.

⁴⁷ Valituksenalaisen tuomion 137 kohta.

⁴⁸ Valituksenalaisen tuomion 141 kohta.

21. Neuvoston *ensimmäisen valitusperusteen* mukaan unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen arvioidessaan sitä, että neuvosto oli käyttänyt julkisia tietoja yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan mukaisen tarkistamisen yhteydessä.

22. Neuvosto väittää *ensinnäkin*, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että neuvoston on esitettävä säännöllisesti uudet perustelut sille, miksi henkilöön tai ryhmään kohdistetaan edelleen rajoittavia toimenpiteitä. Tämä periaate on unionin tuomioistuimen tuomion Al-Aqsa v. neuvosto ja Alankomaat v. Al-Aqsa⁴⁹ sekä unionin yleisen tuomioistuimen tuomion People's Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto⁵⁰ ja tuomion Al-Aqsa v. neuvosto vastainen.⁵¹ Ensiksi mainitussa asiassa neuvostoa ei ollut vaadittu muuttamaan perusteluja lähes kuuteen vuoteen. Unionin tuomioistuin hyväksyi näin ollen (implisiittisesti) mahdollisuuden säilyttää henkilö tai ryhmä kyseisessä luettelossa tämän ajan, ellei käytettävissä ole uusia toimivaltaisten viranomaisten tietoja, jotka tukevat luettelosta poistamista. Stichting Al-Aqsan tilanteen tapaan oli niin, että koska Hamas oli kielletty Yhdistyneessä kuningaskunnassa, sen oli äärimmäisen vaikea tehdä uusia terroritekoja, joiden seurauksena tehtäisiin uusia yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja päätöksiä. Sama pätee Yhdysvaltojen päätöksiin. Jos Hamas lisäksi olisi riitauttanut sen kieltämisen tai jos näitä päätöksiä olisi tarkasteltu uudelleen viran puolesta, se olisi johtanut uusien päätösten tekemiseen.

23. Neuvosto väittää *toiseksi*, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi virheellisesti sen, että neuvosto oli käyttänyt julkisia tietoja. Tämä päätös on sen mukaan myös ristiriidassa unionin yleisen tuomioistuimen oman aiemman oikeuskäytännön kanssa, jonka mukaan toimivaltaisen viranomaisen päätös ei välttämättä riitä päätöksen tekemiseen henkilön tai ryhmän säilyttämisestä 2 artiklan 3 kohdan luettelossa.⁵² Vaikka toimivaltainen viranomainen ei tehnyt uusia päätöksiä, neuvostolla oli oikeus säilyttää Hamas luettelossa. Käsiteltävässä asiassa julkisia tietoja, joihin neuvosto nojautui, käytettiin ainoastaan tähän tarkoitukseen (riippumatta siitä, että neuvosto olisi voinut säilyttää Hamasin luettelossa toimivaltaisten viranomaisten olemassa olevien päätösten perusteella). Tämä on sopusoinnussa tuomion Al-Aqsa v. neuvosto ja Alankomaat v. Al-Aqsa kanssa.⁵³ Tosiasiallisen tilanteen muuttuminen voi siten olla seurausta alkuperäisen 1 artiklan 4 kohdan mukaisen päätöksen oikeudellisen aseman muuttumisesta tai luettelossa olevan ryhmän toimia koskevista uusista tiedoista. Tilanteessa, jossa alkuperäistä 1 artiklan 4 kohdan mukaista päätöstä ei ole kumottu tai peruutettu, uudelleentarkastelun yhteydessä merkityksellinen kysymys on se, onko henkilön tai ryhmän luettelosta poistamiseen perustetta, eikä se, onko henkilön tai ryhmän luettelossa säilyttämiseen perustetta. Unionin yleisen tuomioistuimen päättely johtaa myös siihen absurdiin lopputulokseen, että yhtäältä neuvoston päätös säilyttää Hamas 2 artiklan 3 kohdan luettelossa olisi ollut pätevä, jos neuvosto olisi yksinkertaisesti nojautunut alkuperäiseen 2 artiklan 3 kohdan luetteloon eikä olisi viitannut lisätietoihin, ja että toisaalta oli yleisesti tiedossa, että Hamas oli tehnyt uusia terrori-iskuja (seikka, jonka Hamas myönsi alkuperäisessä kanteessaan unionin yleisessä tuomioistuimessa).

24. Neuvosto väittää *kolmanneksi* unionin yleisen tuomioistuimen todenneen virheellisesti, että neuvosto oli tehnyt julkisten tietojen perusteella omat tosiseikkoja koskevat toteamuksensa uudelleentarkastelua varten. Tämäkin toteamus on ristiriidassa tuomion Al-Aqsa v. neuvosto ja Alankomaat v. Al-Aqsa kanssa. Siitä herää myös kysymys, miten neuvoston on toimittava tilanteessa, jossa sen tietoon tulee toimia, jotka ovat selvästi terroritekoja ja joista luettelossa mainittu henkilö tai ryhmä ottaa vastuun. Tällaisessa tilanteessa kaksitasoinen järjestelmä ei edellytä menettelyjen käynnistämistä kansallisella tasolla.

49 Tuomio 15.11.2012, Al-Aqsa v. neuvosto ja Alankomaat v. Al-Aqsa (C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711, 145 ja 146 kohta).

50 Tuomio 23.10.2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto (T-256/07, EU:T:2008:461, 109 ja 112 kohta).

51 Tuomio 9.9.2010, Al-Aqsa v. neuvosto (T-348/07, EU:T:2010:373).

52 Unionin yleinen tuomioistuin nojautui tuomion 23.10.2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto (T-256/07, EU:T:2008:461) 81 kohtaan.

53 Tuomio 15.11.2012, Al-Aqsa v. neuvosto ja Alankomaat v. Al-Aqsa (C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711, 82 kohta).

25. Neuvosto väittää *neljänneksi*, että unionin yleinen tuomioistuin teki virheen kumotessaan riidanalaiset toimet sillä perusteella, että neuvosto oli viitannut julkisiin tietoihin. Kyseiset tiedot olivat merkityksellisiä sen päätöksen kannalta, poistetaanko Hamas 2 artiklan 3 kohdan luettelosta. Koska luettelosta poistamista tukevia seikkoja ei ollut, neuvosto saattoi päättää säilyttää Hamasin luettelossa.

26. Hamas vastaa ensimmäiseen valitusperusteeseen seuraavasti.

27. Hamas on *ensinnäkin* eri mieltä neuvoston kanssa siitä, että unionin yleinen tuomioistuin edellytti yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdassa tarkoitettujen päätösten perustuvan uusiin perusteisiin tai toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin. Unionin yleinen tuomioistuin pikemminkin vaati, että riidanalaisten toimien perustelut pohjautuvat tosiseikkoihin, jotka toimivaltaiset viranomaiset olivat tutkineet. Neuvosto ei myöskään voinut nojautua toimivaltaisten viranomaisten aiempiin päätöksiin tutkimatta niiden perustana olevia tosiseikkoja. Hamas myös katsoo, ettei sen syyksi voida lukea sitä, ettei se ole riitauttanut neuvoston tosiseikoista esittämiä toteamuksia kansallisissa tuomioistuimissa: uusia päätöksiä, jotka se olisi voinut riitauttaa, ei ollut.

28. Hamas väittää *toiseksi*, että perusteluvelvollisuutta ja riittävän tosiasiallisen perustan tarvetta sovelletaan yhtä lailla päätöksiin, joissa neuvosto säilyttää henkilön tai ryhmän 2 artiklan 3 kohdan luettelossa. Neuvosto ei voi uudelleentarkastelussaan olettaa, että henkilön tai ryhmän olisi pysyttävä merkittynä kyseiseen luetteloon. Käsiteltävässä asiassa neuvosto oli nojautunut luetteloon merkitsemisestä tekemiinsä alkuperäisiin päätöksiin (joita Hamas ei riitauttanut). Kun Hamas sisällytettiin 2 artiklan 3 kohdan luetteloon ensimmäisen kerran, näitä päätöksiä ei ollut vielä mahdollista riitauttaa unionin yleisessä tuomioistuimessa sillä perusteella, ettei neuvosto ollut esittänyt päätöksille riittäviä perusteluja. Neuvosto ei itse asiassa ollut missään vaiheessa toimittanut täsmällisiä tietoja tai asiakirja-aineiston osia, jotka osoittaisivat, että Hamasin osalta oli tehty yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja päätöksiä. Neuvosto ei myöskään ollut antanut Hamasille tiedoksi tekijöitä, jotka oikeuttivat sen sisällyttämisen luetteloon. Tämä tarkoittaa myös sitä, etteivät unionin tuomioistuimet voi nyt tarkistaa, olivatko tosiseikat, joiden perusteella neuvosto alun perin merkitsi Hamasin luetteloon, riittävän uskottavia ja oliko toimivaltainen viranomainen tutkinut ne.

29. Hamasin mukaan neuvosto myös väittää virheellisesti, että jos se ei olisi sisällyttänyt perusteluihin luetteloa uudemmissa tosiseikoista ja lisätietoja, sen päätös olisi siitä huolimatta ollut pätevä, koska se perustui toimivaltaisten viranomaisten alkuperäisiin päätöksiin. Tämä edellyttää, että neuvosto olisi oikeutetusti nojautunut yksinomaan näistä päätöksistä saatuihin tietoihin. Vaikka neuvosto on nojautunut useisiin Hamasin väitetysti tekemiin terrori-iskuihin (sekä riidanalaisissa toimissa että unionin tuomioistuimen menettelyssä), se ei ole osoittanut mitään todisteita näiden tosiseikkojen tueksi. Neuvosto ei myöskään voi nojautua lehtiartikkeleihin tätä tarkoitusta varten.

30. *Kolmanneksi* Hamas huomauttaa, että neuvosto vaikuttaa moittivan unionin yleistä tuomioistuinta sen (loogisen) päätelmän tekemisestä, että neuvosto oli suorittanut omat tosiseikkoihin perustuvat itsenäiset syyksi lukemiset. Neuvosto on väärässä väittäessään, ettei Hamasin toimien luonteesta terroritekoina voi olla epäselvyyttä. Sillä ei myöskään yhteisen kannan 2001/931 mukaisesti toimiessaan ole toimivaltaa luonnehtia tekoja tällä tavoin. Neuvoston väite, jonka mukaan sen on mahdotonta pyytää oikeusviranomaista arvioimaan uusia tosiseikkoja, on merkityksetön, koska unionin yleinen tuomioistuin ei edellyttänyt sitä neuvostolta. Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään vaatinut, että neuvosto pyytää Yhdistyneen kuningaskunnan tai Yhdysvaltojen viranomaisia kieltämään Hamasin uudelleen. Se ainoastaan vaati, että kun neuvosto nojautuu uusiin tosiseikkoihin, toimivaltainen viranomainen on arvioinut nämä tosiseikat.

31. *Neljänneksi* Hamas katsoo, ettei riitä, että neuvosto pelkäänsä toteaa alkuperäisten kansallisten päätösten olevan edelleen päteviä. Neuvoston on arvioitava, voitiinko Hamasia luonnehtia edelleen terroristijärjestöksi yhteisen kannan 2001/931 kanssa yhdenmukaisella tavalla. Vaikka neuvosto oli viitannut Yhdysvaltojen 18.7.2012 tekemään päätökseen täytäntöönpanoasetuksen N:o 790/2014 perusteluissa, unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti, ettei mikään osoittanut, että kyseisen päätöksen perustelut liittyivät tekoihin, joihin neuvosto nojautui. Siltä osin kuin neuvosto nojautui ainoastaan alkuperäisiin päätöksiin, riidanalaisten toimien perustelut olivat riittämättömät.

32. *Toisessa valitusperusteessaan* neuvosto väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki virheen, koska se ei päätellyt, että Yhdysvaltojen viranomaisten päätökset olivat riittävä perusta Hamasin merkitsemiseksi luetteloon.

33. Se katsoo *ensinnäkin*, että hallintoviranomaisen päätös voi olla yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu päätös. Unionin tuomioistuin on vahvistanut tämän tuomiossa *Al-Aqsa v. neuvosto ja Alankomaat v. Al-Aqsa*⁵⁴ kuten myös unionin yleinen tuomioistuin tuomiossa *People's Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto*.⁵⁵

34. Neuvosto väittää *toiseksi*, että yhteisen kannan 2001/931 mukaan toimivaltaisen kansallisen viranomaisen on todettava kansallisen päätöksen perustana olevat tosiseikat. Jos päätöstä ei ole tehnyt oikeusviranomainen, oikeussuoja taataan antamalla asianomaiselle henkilölle tai ryhmälle mahdollisuus riitauttaa päätös kansallisissa tuomioistuimissa. Unionin yleinen tuomioistuin edellytti virheellisesti, että neuvoston olisi oltava tietoinen kaikista tosiseikoista, joiden perusteella Yhdysvaltojen ulkoministeri sisällytti Hamasin luetteloon. Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa ei edellytä niiden toimittamista neuvostolle. Neuvosto ei myöskään voi tulla toimivaltaisen viranomaisen tilalle. Jos unionin yleisen tuomioistuimen näkemys vahvistettaisiin, se tarkoittaisi, että jos henkilö tai ryhmä riitauttaa luetteloon merkitsemisestä tehdyn päätöksen suoraan unionin tuomioistuimissa (eikä kansallisissa tuomioistuimissa), unionin tuomioistuimen olisi tutkittava luetteloon merkitsemisen perusteita. Ei myöskään ole realistista edellyttää, että kansallisen kieltämis päätöksen perustana olevat tiedot muodostavat tosiasiallisen perustan neuvoston päätökselle soveltaa rajoittavia toimenpiteitä. Jos Yhdysvaltojen viranomainen tarkastelee päätöstä uudelleen tavalla, joka on merkityksellinen unionin kannalta, neuvoston tehtävä on ottaa tämä kehitys huomioon.

35. *Kolmanneksi* käsiteltävässä asiassa Yhdysvaltojen lainsäädännön perusteella oli käytettävissä menettelyjä sen päätöksen riitauttamiseksi, jossa Hamas luokiteltiin terroristijärjestöksi.

36. *Neljänneksi* Hamas ei missään vaiheessa riitauttanut Yhdysvaltojen viranomaisten tekemää luokitusta.

37. *Viidenneksi* unionin yleisen tuomioistuimen näkemyksen vahvistaminen olisi neuvoston mukaan täysin ristiriidassa tuomion *People's Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto*⁵⁶ ja siihen sisältyvän toteamuksen kanssa, jonka mukaan ”neuvosto toimii asianmukaisesti ja huolellisesti, kun tämä toimielin – – tilanteessa, jossa toimivaltaisen kansallisen hallintoviranomaisen päätöksestä, johon varojen jäädyttämistä koskeva yhteisön päätös perustuu, voidaan kansallisen oikeuden nojalla tehdä valitus tai tällainen valitus on tehty, pääasiallisesti kieltäytyy ottamasta kantaa asianomaisen tällaisen valituksen tueksi esittämien aineellisten väitteiden perusteltavuuteen ennen kuin päätöstä koskevien menettelyjen lopputulos on selvillä. Muussa tapauksessa olisi vaarana, että neuvoston poliittisena tai hallinnollisena toimielimenä tekemä arviointi olisi ristiriidassa tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja koskevilta osin toimivaltaisen kansallisen tuomioistuimen arvioinnin kanssa”.⁵⁷ Unionin yleisen tuomioistuimen näkemyksen vahvistaminen merkitsisi myös sitä, että henkilö tai ryhmä voisi estää

54 Tuomio 15.11.2012, *Al-Aqsa v. neuvosto ja Alankomaat v. Al-Aqsa* (C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711, 70 ja 71 kohta).

55 Tuomio 23.10.2008, *People's Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto* (T-256/07, EU:T:2008:461, 144 kohta).

56 Tuomio 23.10.2008, *People's Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto* (T-256/07, EU:T:2008:461, 144–147 kohta).

57 Tuomio 23.10.2008, *People's Mojahedin Organization of Iran v. neuvosto* (T-256/07, EU:T:2008:461, 147 kohta).

luetteloon merkitsemisensä siten, että se tarkoituksella ei riitautu toimivaltaisten viranomaisten päätöksiä kansallisissa tuomioistuimissa, ja että hallintoviranomaisesta tulisi ylin asiaa koskevista (tosi)seikoista päättävä viranomainen. Tässä lähestymistavassa piilee neuvoston mukaan myös oikeuspaikkakeinottelun vaara.

38. Hamas väittää, ettei toista valitusperustetta voida ottaa tutkittavaksi, koska unionin yleinen tuomioistuin ei esittänyt toteamuksia siitä, olivatko Yhdysvaltojen päätökset riittävä perusta Hamasin sisällyttämiselle 2 artiklan 3 kohdan luetteloon. Sen sijaan unionin yleinen tuomioistuin totesi, että neuvosto oli suorittanut omat tosiseikkoihin perustuvat itsenäiset syyksi lukemiset lehdistössä julkaistujen tietojen eikä toimivaltaisten viranomaisten päätösten perusteella. Hamas väittää toissijaisesti, ettei toista valitusperustetta voida ottaa tutkittavaksi myöskään siltä osin kuin siinä riitautetaan unionin yleisen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevat toteamukset.

39. Edelleen vaihtoehtoisesti Hamas väittää, etteivät Yhdysvaltojen päätöksiä tehneet yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset ja etteivät ne voineet muodostaa riittävää perustaa Hamasin sisällyttämiselle 2 artiklan 3 kohdan luetteloon. Tältä osin Hamas toteaa, että kyseessä olevat Yhdysvaltojen viranomaiset ainoastaan laativat luettelon terroristijärjestöistä, joihin olisi sovellettava rajoittavia toimenpiteitä. Tällaiset päätökset eivät täytä yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdan edellytyksiä (lukuun ottamatta YK:n turvallisuusneuvoston päätöksiä). Erityisesti kolmansien valtioiden viranomaisten päätöksistä Hamas lisäksi korostaa, että lojaalin yhteistyön periaatetta sovelletaan neuvoston ja unionin jäsenvaltioiden viranomaisten välisissä suhteissa. Hamasin mukaan on tarkistettava, pyrkiikö kolmas valtio samoihin tavoitteisiin kuin Euroopan unioni ja antaako se samat takeet kuin jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset. Hamas kiistää neuvoston väitteet, jotka koskevat puolustautumisoikeuksien suojan tasoa, perusteluvelvollisuutta ja oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan Yhdysvaltojen lainsäädännössä.

40. Hamasin mukaan neuvosto on väärässä väittäessään, että unionin yleinen tuomioistuin totesi virheellisesti, ettei neuvosto voinut nojautua Yhdysvaltojen päätökseen, koska sillä ei ollut mahdollisuutta tutustua sen perustana oleviin tosiseikkoihin ja arviointeihin. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ei riitä, että neuvosto nojautuu toimivaltaisen viranomaisen päätökseen. Neuvoston on selitettävä, miksi se pitää ryhmää terroristiryhmänä, ja esitettävä seikat, jotka osoittavat, että tämä luokittelu on edelleen pätevä sen tarkistamisajankohtana.

41. *Kolmannessa valitusperusteessaan* neuvosto väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki virheen, koska se ei päättellyt, että Yhdistyneen kuningaskunnan vuoden 2001 kielto määräys (2001 UK proscription order) oli riittävä perusta Hamasin merkitsemiseksi luetteloon. Vaikka neuvosto ei olisikaan voinut nojautua Yhdysvaltojen päätöksiin, unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt tutkia, oliko 2001 UK proscription order riittävä ja pätevä perusta Hamasin säilyttämiseksi 2 artiklan 3 kohdan luettelossa. Vaikka unionin yleinen tuomioistuin myönsi, että 2001 UK proscription order oli edelleen pätevä, se katsoi implisiittisesti, että kyseinen päätös oli kumottu tai vanhentunut. Unionin tuomioistuin on jo todennut, että 2001 UK proscription order oli yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu toimivaltaisen viranomaisen päätös. Neuvosto nojautui lisäksi oikeutetusti 2001 UK proscription orderiin, eikä sillä tarvinnut olla mahdollisuutta tutustua sen perustana oleviin tosiseikkoihin ja arviointeihin.

42. Hamas väittää, ettei kolmatta valitusperustetta voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin ei todennut, ettei 2001 UK proscription order ollut riittävä perusta Hamasin sisällyttämiselle 2 artiklan 3 kohdan luetteloon, ja vaihtoehtoisesti siltä osin kuin tässä valitusperusteessa riitautetaan unionin yleisen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevat toteamukset. Edelleen vaihtoehtoisesti Hamas väittää, etteivät 2001 UK proscription orderia tehneet yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset ja ettei se voinut muodostaa riittävää perustaa Hamasin sisällyttämiselle 2 artiklan 3 kohdan luetteloon. Se lisää, että Yhdysvaltojen päätös koski Hamasia itseään, kun taas 2001 UK proscription order liittyi ainoastaan al-Qassemien prikaateihin.

Asian tarkastelu

Alustavat huomautukset

43. Nyt tarkasteltavassa valituksessa esille nousevissa ja asiassa C-599/14 P, neuvosto v. LTTE, esille nousevissa kysymyksissä on huomattavaa päällekkäisyyttä. Näitä ratkaisuehdotuksia olisikin luettava yhdessä. Viitataan tarvittaessa ratkaisuehdotukseeni neuvosto v. LTTE arvioidessani neuvoston tässä asiassa esittämiä valitusperusteita.

44. Kuten kyseisessä asiassa käsiteltävässä valituksessakin tässä valituksessa unionin tuomioistuinta pyydetään lähinnä tarkastelemaan (uudelleen) sen mekanismin rakennetta, jolla yhteisen kannan 2001/931 ja asetuksen N:o 2580/2001 mukaiset unionin rajoittavat toimenpiteet pidetään voimassa, sekä jäsenvaltioiden ja kolmansien valtioiden roolia tässä mekanismeissa.

45. Tässä mekanismeissa voidaan erottaa seuraavat: i) alkuperäinen luetteloon sisällyttäminen ja ii) päätös säilyttää henkilö, ryhmä tai yhteisö 2 artiklan 3 kohdan luettelossa. Yhteisessä kannassa 2001/931 esitetään menettely, jota neuvoston on sovellettava, ja aineisto, johon sen on nojaututtava, ensimmäistä päätöstä tehdessään. Vastaavia sääntöjä ei ole määritetty jälkimmäisen päätöksen osalta. Juuri tätä jälkimmäistä päätöstä koski Hamasin unionin yleisessä tuomioistuimessa nostama kanne, kuten myös käsiteltävänä oleva valitus.

46. Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdassa säädetään ainoastaan, että 2 artiklan 3 kohdan luettelossa olevien henkilöiden ja ryhmien nimet tarkistetaan säännöllisin väliajoin sen varmistamiseksi, että niiden säilyttäminen luettelossa on perusteltua. Tämän valituksen yhteydessä keskeiset kysymykset koskevat sitä, miten neuvosto voi tutkia, että tällaiset perusteet ovat olemassa, ja mitä neuvoston on ilmoitettava asianomaisille henkilöille tai ryhmille.

47. Yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdasta seuraa, että ellei perusteita henkilön tai ryhmän säilyttämiselle kyseisessä luettelossa ole, neuvoston on poistettava se luettelosta.⁵⁸ Tältä osin asianosaisten kesken on kiistatonta, ettei Hamas ole esittänyt neuvostolle huomautuksia ja todisteita, jotka voivat vaikuttaa syihin sen sisällyttämiseen 2 artiklan 3 kohdan luetteloon ja mahdollisesti johtaa sen poistamiseen luettelosta. Toisentyypisen rajoittavan toimenpiteen yhteydessä unionin tuomioistuin on katsonut, että jos tällaisia huomautuksia ja todisteita toimitetaan ja otetaan huomioon, kun henkilön merkitsemisperusteita muutetaan yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan puitteissa tehtävässä päätöksessä, tämä muutos on myös toteutettava EUT-sopimuksen perusteella annetussa asetuksessa.⁵⁹

48. Neuvosto painottaa perusteluissaan erityisesti sitä, ettei Hamas missään vaiheessa riitauttanut mitään niistä kansallisista päätöksistä, joihin neuvosto oli nojautunut, tai neuvoston asetuksia, joissa se alun perin sisällytettiin 2 artiklan 3 kohdan luetteloon ja säilytettiin siellä. Nähdäkseni neuvoston asetuksen uudelleentarkasteluun sisältyy kuitenkin sen tutkiminen, noudattiko neuvosto unionin oikeuden sovellettavia sääntöjä, yhteisessä kannassa 2001/931 säädetyt edellytykset ja perusoikeudet mukaan luettuina. Näiden sääntöjen mukaan tällainen uudelleentarkastelu ei ole riippuvainen siitä, onko asianomainen ensin riitauttanut toimivaltaisen viranomaisen päätöksen asianmukaisella kansallisella foorumilla.

⁵⁸ Tuomio 21.12.2011, Ranska v. People's Mojahedin Organization of Iran (C-27/09 P, EU:C:2011:853, 72 kohta).

⁵⁹ Tuomio 1.3.2016, National Iranian Oil Company v. neuvosto (C-440/14 P, EU:C:2016:128, 55 kohta).

Ensimmäinen valitusperuste

Johdanto

49. Neuvoston ensimmäinen valitusperuste koskee lähinnä sitä, voiko se yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan mukaisen tarkistamisen yhteydessä nojautua julkisiin tietoihin.

50. Tämä valitusperuste pohjautuu seuraaviin neljään väitteeseen: i) unionin yleinen tuomioistuin vaati virheellisesti neuvostoa esittämään säännöllisesti uudet perustelut sille, miksi asianomaiseen olisi kohdistettava edelleen rajoittavia toimenpiteitä, ii) unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi virheellisesti sen, että neuvosto oli käyttänyt julkisia tietoja, iii) unionin yleinen tuomioistuin totesi virheellisesti, että neuvosto oli esittänyt julkisten tietojen perusteella omat tosiseikkoja koskevat toteamuksensa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 6 kohdan mukaista tarkistamista varten, ja iv) unionin yleinen tuomioistuin teki virheen kumotessaan riidanalaiset toimet sillä perusteella, että neuvosto oli viitannut julkisiin tietoihin.

51. Toinen ja kolmas väite ovat mielestäni pohjimmiltaan samoja. Tarkastelen niitä siksi yhdessä.

Onko neuvoston esitettävä säännöllisesti uudet perusteet sille, miksi ryhmään kohdistetaan edelleen rajoittavia toimenpiteitä?

52. Neuvoston käsiteltävässä asiassa ensimmäisen valitusperusteensa tueksi esittämä ensimmäinen väite vastaa ensimmäistä väitettä, jonka se esitti toisen valitusperusteensa tueksi asiassa neuvosto v. LTTE.

53. Toteamukset, jotka esitin arvioidessani kyseistä valitusperustetta mainitussa asiassa esittämässäni ratkaisuehdotuksessa, pätevät myös tähän.⁶⁰ Mielestäni yhtäältä ei voi olla tiukkaa ja muuttumatonta sääntöä, joka oikeuttaisi neuvoston säilyttämään henkilön tai ryhmän 2 artiklan 3 kohdan luettelossa vain, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat tehneet päätöksiä tai neuvosto on tietoinen tällaisista päätöksistä alkuperäisen tai aiemman luetteloon sisällyttämisen jälkeen. Toisaalta alkuperäisen luetteloon merkitsemisen perustana käytetty alkuperäinen päätös (päätökset) ei aina riitä uudelleentarkastelun yhteydessä. Jos neuvosto tekee 1 artiklan 6 kohdan mukaisen päätöksen, jossa se ei nojaudu toimivaltaisen viranomaisen uuteen päätökseen, neuvoston on oltava vakuuttunut siitä, että toimivaltaisen viranomaisen päätöksen, johon se aiemmin nojautui tehdessään joko alkuperäisen päätöksen tai myöhemmin päätöksen henkilön tai ryhmän säilyttämisestä 2 artiklan 3 kohdan luettelossa, perusteella voidaan edelleen osoittaa riittävästi, että tämä on edelleen perusteltua.

54. Toimivaltaisen viranomaisen aiemman päätöksen (päätösten) perustana olevien tosiseikkojen ja todisteiden perusteella (vaikka kyseiset päätökset olisi kumottu syistä, jotka eivät liity tosiseikkoihin ja todisteisiin, jotka osoittavat henkilön tai ryhmän osallistuneen terroritekoihin tai -toimintoihin)⁶¹ neuvoston on siten osoitettava, että tosiseikat ja todisteet, joihin toimivaltaisen viranomaisen (alkuperäinen tai aiempi) päätös (päätökset) perustui, oikeuttaa edelleen arvion, jonka mukaan asianomainen henkilö tai yhteisö muodostaa terrorismin riskin, ja että ennalta ehkäisevät toimenpiteet ovat siten perusteltuja. Koska toimivaltaisten viranomaisten päätökset liittyvät väistämättä näitä päätöksiä edeltäneisiin tosiseikkoihin, tästä seuraa, että mitä pitempi aika kuluu yhtäältä näiden tosiseikkojen ja aiemman päätöksen ja toisaalta henkilön tai ryhmän säilyttämisestä 2 artiklan 3 kohdan luettelossa tehtävän uuden neuvoston päätöksen välillä, sitä suurempi velvollisuus neuvostolla on tarkistaa huolellisesti, perustuuko sen päätelmä uudelleentarkastelun ajankohtana edelleen pätevästi kyseiseen päätökseen ja sen perustana oleviin tosiseikkoihin.⁶²

60 Ks. ratkaisuehdotukseni asiassa neuvosto v. LTTE (C-599/14 P, 77–92 kohta).

61 Näin oli tuomiossa 15.11.2012, Al-Aqsa v. neuvosto ja Alankomaat v. Al-Aqsa (C-539/10 P ja C-550/10 P, EU:C:2012:711, 83–90 kohta).

62 Toisentyypisistä pakotteista ks. analogisesti tuomio 18.7.2013, komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, 156 kohta).

55. Jos tätä toimivaltaisen viranomaisen aiempaa päätöstä on uudistettu tai sen voimassaoloa on jatkettu, neuvoston on tarkistettava, millä perusteella näin tehtiin. Neuvoston analyysi ei voi olla täysin sama kuin se, jonka se teki hyväksyessään aiemman 1 artiklan 6 kohdan mukaisen päätöksen toimivaltaisen viranomaisen saman päätöksen perusteella. Tässä yhteydessä on tarpeen ottaa huomioon ainakin ajallinen näkökulma. Tämän täytyy ilmetä myös perusteluista.

56. Ymmärrän valituksenalaisen tuomion niin, että unionin yleinen tuomioistuin *ei* todennut, että neuvoston on esitettävä säännöllisesti uudet perusteet, joissa selitetään, miksi se oli päättänyt säilyttää henkilön tai ryhmän 2 artiklan 3 kohdan luettelossa. En myöskään väitä, että neuvoston on tehtävä näin. Unionin yleinen tuomioistuin moitti pikemminkin sitä, että neuvosto oli laatinut luettelon väkivallanteista, jotka vaikuttivat olevan ratkaisevia sen Hamasin säilyttämisestä 2 artiklan 3 kohdan luettelossa tekemän päätöksen kannalta, selittämättä riidanalaisissa toimissa, millä perusteilla se katsoi, että nämä teot on tutkittu ja vahvistettu toimivaltaisten viranomaisten päätöksissä. Unionin yleisen tuomioistuimen mielestä näin ei selvästikään voinut olla niiden Yhdistyneen kuningaskunnan ja Yhdysvaltojen vuonna 2001 tekemien päätösten osalta, joihin neuvosto nojautui perusteluissaan. Tämä käy selvästi ilmi valituksenalaisen tuomion 101–112 sekä 119 ja 127 kohdasta. Valituksenalaisen tuomion 133 kohdassa tiivistetään unionin yleisen tuomioistuimen kanta seuraavasti: unionin yleisen tuomioistuimen käytettävissä ei ollut neuvoston toimien perusteluissa viittauksia mihinkään toimivaltaisen viranomaisen päätökseen, joka koskisi neuvoston kantajaa vastaan esittämiä tosiseikkoja.

57. Katson, että unionin yleinen tuomioistuin totesi näin ollen perustellusti, että koska käytettävissä ei ollut toimivaltaisen viranomaisen uutta tai muuta sellaista päätöstä, joka muodostaisi riittävän perustan näkemykselle siitä, että Hamasin sisällyttäminen luetteloon oli perusteltua, neuvosto ei voinut nojautua luetteloon kyseisen järjestön väitetysti toteuttamista terroriteoista ilman, että nämä tosiseikat käyvät ilmi toimivaltaisten viranomaisten päätöksistä.

58. Lisään, ettei neuvosto voi myöskään vedota siihen, että koska ryhmän kieltäminen tekee uusien terroritekojen toteuttamisen sille vaikeaksi, kyseistä ryhmää koskevia toimivaltaisten viranomaisten uusia päätöksiä on vähemmän saatavilla. Ryhmän kieltämisen tehokkuus ei vapauta neuvostoa sen velvollisuudesta varmistaa, että henkilö tai ryhmä säilytetään 2 artiklan 3 kohdan luettelossa toimivaltaisten viranomaisten päätösten perusteella. Toimivaltaisen viranomaisen päätös, joka oikeutti alkuperäisen luetteloon merkitsemisen, voi olla edelleen merkityksellinen myöhempien luetteloa koskevien päätösten kannalta, edellyttäen että neuvosto toteaa, että (ja selittää miksi) kyseinen päätös on edelleen riittävä perusta näkemykselle rajoittavien toimenpiteiden soveltamisen oikeuttavan riskin olemassaolosta.⁶³

59. Hylkään näin ollen neuvoston ensimmäisen väitteen.

Voiko neuvosto nojautua julkisista lähteistä peräisin oleviin seikkoihin päättäessään säilyttää ryhmän 2 artiklan 3 kohdan luettelossa?

60. Neuvoston ensimmäisen valitusperusteensa tueksi esittämät toinen ja kolmas väite vastaavat pääosin toista väitettä, jonka se esitti toisen valitusperusteensa tueksi asiassa neuvosto v. LTTE. Mainitussa asiassa esittämässäni ratkaisuehdotuksessa katsoin (siinä esitetyistä syistä),⁶⁴ ettei neuvosto voi päättäessään säilyttää henkilön tai ryhmän 2 artiklan 3 kohdan luettelossa nojautua perusteisiin, jotka pohjautuvat muihin kuin toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin sisältyviin tosiseikkoihin ja todisteisiin. Sama päätelmä ja perustelut pätevät myös käsiteltävässä asiassa.

⁶³ Ks. ratkaisuehdotukseni neuvosto v. LTTE (C-599/14 P, 77–92 kohta).

⁶⁴ Ks. ratkaisuehdotukseni neuvosto v. LTTE (C-599/14 P, 96–107 kohta).

61. Katson näin ollen, ettei unionin yleinen tuomioistuin tulkinnut virheellisesti yhteistä kantaa 2001/931, sellaisena kuin tämä tulkinta esitetään valituksenalaisen tuomion 110 kohdassa, jonka mukaan varojen jäädyttämistä terrorismin alalla koskevan neuvoston päätöksen tosiasiallinen perusta ei voi levätä neuvoston lehdistöstä tai internetistä ottamien tietojen varassa. Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 121 kohdassa perustellusti, että jos neuvoston sallittaisiin tehdä näin, se merkitsisi sitä, että neuvosto hoitaa yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun toimivaltaisen viranomaisen tehtäviä. Kuten unionin yleinen tuomioistuin selitti valituksenalaisen tuomion 127 kohdassa, kaksitasoisessa järjestelmässä jokaisen uuden terroriteon, jonka neuvosto lisää perusteluunsa, on kuitenkin oltava ollut toimivaltaisen viranomaisen tutkimuksen ja päätöksen kohteena.

62. Hylkään näin ollen neuvoston toisen ja kolmannen väitteen.

Kumosiko unionin yleinen tuomioistuin oikeutetusti riidanalaiset toimet?

63. Neuvoston ensimmäisen valitusperusteensa tueksi esittämä neljäs väite vastaa sen asiassa neuvosto v. LTTE toisen valitusperusteensa tueksi esittämää kolmatta väitettä ja kolmannen valitusperusteensa tueksi esittämää toista väitettä.

64. Mainitussa asiassa esittämässäni ratkaisuehdotuksessa⁶⁵ hylkäsin neuvoston väitteen perustana olevan päättelyn, jossa todetaan, että koska lehdistössä julkaistuja uudempia tekoja ei voida ottaa huomioon, tosiasiallinen tilanne ei ollut muuttunut ja LTTE voitiin siten säilyttää 2 artiklan 3 kohdan luettelossa. Selitin siinä, että vaikka ei olisikaan toimivaltaisen viranomaisen toista tai uudempaa päätöstä (joka koskee muita tosiseikkoja), neuvoston on tästä huolimatta tarkistettava, onko päätökseen, johon se aiemmin nojautui, sisältyvien tosiseikkojen ja todisteiden perusteella edelleen olemassa riski terroritekoihin sekaantumisesta ja siten perusteet luettelossa säilyttämiselle. Tämä tarkoitti myös, että neuvoston olisi pitänyt selittää, miksi 2001 UK proscription order muodosti edelleen riittävän perustan sen päätökselle säilyttää LTTE luettelossa, ja että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt käsitellä tätä väitettä. Unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksia siitä, oliko neuvosto tehnyt näin, käsiteltiin neuvoston mainitussa asiassa esittämässä kolmannessa valitusperusteessa.

65. Katson samoin myös käsiteltävässä asiassa.

66. Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin kumosi riidanalaiset neuvoston vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamat toimet, koska se katsoi neuvoston rikkoneen yhteisen kannan 2001/931 1 artiklaa ja jättäneen noudattamatta perusteluvelvollisuutta.⁶⁶

67. Toiseksi tästä ei välttämättä seuraa, että koska neuvosto ei voinut nojautua itse toteamiinsa tosiseikkoihin, se saattoi tästä huolimatta päättää säilyttää Hamasin 2 artiklan 3 kohdan luettelossa asiaa tarkemmin tutkimatta. Kuten olen todennut, tilanteessa, jossa ei ole toimivaltaisen viranomaisen toista tai uudempaa päätöstä (joka koskee muita tosiseikkoja), neuvoston on tästä huolimatta tarkistettava, onko päätökseen, johon se aiemmin nojautui, sisältyvien tosiseikkojen ja todisteiden perusteella *edelleen olemassa riski terroritekoihin sekaantumisesta* ja siten perusteet luettelossa säilyttämiselle.⁶⁷ Tämä tarkoittaa myös, että neuvoston olisi pitänyt selittää, miksi Yhdistyneen kuningaskunnan ja Yhdysvaltojen vuonna 2001 tekemät kansalliset päätökset muodostivat edelleen riittävän perustan sen päätökselle, ja että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt käsitellä tätä väitettä. Aivan kuten asiassa neuvosto v. LTTE unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksia siitä, oliko neuvosto tehnyt näin, käsitellään neuvoston kolmannessa valitusperusteessa.

⁶⁵ Ks. ratkaisuehdotukseni neuvosto v. LTTE (C-599/14 P, 109–112 kohta).

⁶⁶ Ks. valituksenalaisen tuomion 137 ja 141 kohta.

⁶⁷ Ks. erityisesti ratkaisuehdotukseni neuvosto v. LTTE (C-599/14 P, 88 kohta).

68. Hylkään näin ollen neuvoston neljännen väitteen.

Toinen valitusperuste

69. Neuvoston toisen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki virheen, koska se ei päättellyt, että Yhdysvaltojen viranomaisten päätökset muodostivat riittävän perustan Hamasin merkitsemiseksi luetteloon.

70. Toisin kuin valituksenalaisessa tuomiossa neuvosto v. LTTE unionin yleinen tuomioistuin ei esittänyt käsiteltävässä asiassa toteamuksia siitä, voiko kolmannen valtion päätös olla yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu toimivaltaisen viranomaisen päätös, ja jos voi, niin millä edellytyksillä.

71. Tämän valitusperusteen tueksi esitetyt ensimmäinen, kolmas ja neljäs väite on mielestäni hylättävä näin ollen tehottomina: unionin yleinen tuomioistuin yksinkertaisesti ei esittänyt toteamuksia, joita neuvosto väittää virheellisiksi. Unionin yleinen tuomioistuin ei nimittäin esittänyt toteamuksia siitä, voiko Yhdysvaltojen hallintoviranomaisen päätös olla yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu päätös (ensimmäinen väite). Tämä käy selvästi ilmi, kun valituksenalaisen tuomion 99 ja 101 kohtaa luetaan yhdessä. Se ei myöskään esittänyt toteamuksia siitä, pitäisikö tällaiseen päätökseen nojautumisen riippua siitä, oliko luettelossa mainittavalla ryhmällä mahdollisuus riitauttaa ja riitauttiko se tosiasiallisesti Yhdysvaltojen lainsäädännön nojalla päätöksen luokitella se terroristijärjestöksi (kolmas ja neljäs väite).

72. Neuvosto myös väittää unionin yleisen tuomioistuimen edellyttäneen virheellisesti, että neuvoston olisi oltava tietoinen kaikista tosiseikoista, joiden perusteella Yhdysvaltojen ulkoministeri sisällytti Hamasin luetteloon (toinen väite). Se vetoaa tältä osin valituksenalaisen tuomion 129–132 kohtaan. En ymmärrä valituksenalaista tuomiota samalla tavalla. Sen 129 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin toisti, että neuvoston täytyy perustella päätöksensä toimivaltaisten viranomaisten tekemistä päätöksistä johdetulla tosiasiallisella perustalla, jotta se voi kohdistaa henkilöön tai ryhmään rajoittavia toimenpiteitä. Tämä vastaa tavoitetta varmistaa, että henkilö tai ryhmä sisällytetään 2 artiklan 3 kohdan luetteloon ainoastaan riittävän vankan tosiseikaston perusteella.⁶⁸ Valituksenalaisen tuomion 130 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että tämä vaatimus ei ole riippuvainen asianomaisen henkilön tai ryhmän käyttäytymisestä. Se myös keskittyi tarpeeseen sisällyttää perusteluihin toimivaltaisten kansallisten viranomaisten päätökset, joissa on konkreettisesti tutkittu ja vahvistettu terroriteot, jotka neuvosto ottaa oman päätöksensä tosiasialliseksi perustaksi. Tämä on linjassa sen vaatimuksen kanssa, jonka mukaan neuvoston on tarkistettava, onko toimivaltaisen viranomaisen päätös riittävän tarkka, jotta voidaan i) tunnistaa asianomainen henkilö tai ryhmä ja ii) todeta mahdollinen yhteys (sellaisena kuin se kuvataan yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 2 kohdassa) asianomaisen henkilön tai ryhmän ja yhteisen kannan 1 artiklan 3 kohdassa määriteltyjen terroritekojen välillä.⁶⁹ Valituksenalaisen tuomion 131 ja 132 kohta koskevat unionin yleisen tuomioistuimen aiemmin esittämää toteamusta siitä, että neuvosto on tosiasiallisesti nojautunut lehdistöstä ja internetistä saamiinsa tietoihin, ja tuomioistuINVALVONNAN ulottuvuutta.

73. Nämä valituksenalaisen tuomion kohdat eivät siten mielestäni tue sitä näkemystä, että unionin yleinen tuomioistuin olisi edellyttänyt, että neuvoston olisi oltava tietoinen kaikista tosiseikoista, joiden perusteella kolmannen valtion toimivaltaisen viranomaisen päätös tehtiin. Kun niitä luetaan yhdessä muiden valituksenalaisen tuomion kohtien (etenkin 103, 106 ja 110 kohdan) kanssa, käy itse asiassa selväksi, että unionin yleinen tuomioistuin totesi pelkästään (ja perustellusti), ettei neuvosto voi nojautua toimivaltaisen viranomaisen päätökseen tietämättä sen perustana olevia varsinaisia syitä.

⁶⁸ Ks. myös ratkaisuehdotukseni neuvosto v. LTTE (C-599/14 P, 99 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

⁶⁹ Ks. myös ratkaisuehdotukseni neuvosto v. LTTE (C-599/14 P, 80 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 114 kohdassa, neuvoston on otettava arviointinsa tosiasialliseksi perustaksi toimivaltaisten viranomaisten tekemät päätökset, joissa oli otettu huomioon täsmälliset teot ja toimittu niiden perusteella, ennen kuin se tarkistaa, että kyseiset teot ovat todella ”terroritekoja” ja asianomainen ryhmä on todella ”ryhmä” yhteisessä kannassa 2001/931 tarkoitetulla tavalla.

74. Katson lisäksi, ettei neuvoston esittämä viides väite tue sen toista valitusperustetta, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki virheen, koska se ei päättellyt, että Yhdysvaltojen viranomaisten päätökset muodostivat riittävän perustan Hamasin merkitsemiseksi luetteloon. Tämä väite koskee unionin yleisen tuomioistuimen päättelyn mahdollisia seurauksia. Kuten olen kuitenkin jo selittänyt, neuvosto on tulkinnut virheellisesti tätä koskevaa valituksenalaisen tuomion osaa.

75. Se, että toimivaltaisen viranomaisen päätöstä, johon neuvosto nojautuu, ei ole riitautettu kansallisessa tuomioistuimessa, ei joka tapauksessa vapauta neuvostoa velvollisuudesta tarkistaa, että yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 ja 6 kohdan edellytykset täyttyvät tällaiseen päätökseen nojautumisen osalta, ja esittää riittävät perustelut.

76. Hylkään näin ollen toisen valitusperusteen tueksi esitetyt väitteet.

Kolmas valitusperuste

77. Neuvoston kolmas valitusperuste koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin teki virheen, koska se ei päättellyt, että 2001 UK proscription order oli riittävä perusta Hamasin merkitsemiseksi luetteloon. Tämä valitusperuste vastaa asiassa neuvosto v. LTTE esitettyä kolmatta valitusperustetta.

78. Neuvosto väittää tästä ensinnäkin, että aiemmissa tapauksissa unionin yleinen tuomioistuin oli jo pitänyt 2001 UK proscription orderia yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuna toimivaltaisen viranomaisen päätöksenä. Tämä väite ei nähdäkseni tue kolmatta valitusperustetta. Unionin yleinen tuomioistuin ei esittänyt nimenomaisia toteamuksia tämän päätöksen asemasta. Sen perusteluissa ei myöskään esitetty (nimenomaisesti tai implisiittisesti) sen katsoneen, että 2001 UK proscription order *ei* ollut toimivaltaisen viranomaisen päätös. Valituksenalaisen tuomion 105 kohta ei ymmärtääkseni myöskään tarkoita, että unionin yleinen tuomioistuin olisi todennut, että 2001 UK proscription order olisi kumottu tai ettei se ollut enää merkityksellinen. Muun muassa kyseisessä kohdassa unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli sellaisten toimivaltaisten viranomaisten päätösten puuttumista, joissa tutkittaisiin ja vahvistettaisiin väkivallanteot, joihin neuvosto oli nojautunut vuoden 2004 jälkeisen ajanjakson osalta.

79. Neuvoston toinen väite koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se päätteli, ettei 2001 UK proscription order ollut tai voinut enää olla yhteisen kannan 2001/931 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu pätevä päätös, ja kun se totesi, että neuvostolla olisi pitänyt olla käytettävissään kaikki seikat, joiden perusteella Home Secretary antoi 2001 UK proscription orderin. Totean tästä samoin kuin asiassa neuvosto v. LTTE esitetystä vastaavasta väitteestä.⁷⁰ Mielestäni unionin yleinen tuomioistuin ei esittänyt kumpaakaan näistä toteamuksista. Todettuaan valituksenalaisen tuomion 101 kohdassa, että luettelolla väkivallanteoista vuoden 2004 jälkeisen ajanjakson osalta oli ratkaiseva asema neuvoston arvioidessa Hamasin 2 artiklan 3 kohdan luettelossa säilyttämisen tarkoituksenmukaisuutta, unionin yleinen tuomioistuin keskittyi siihen, viitattiinko perusteluissa sellaisiin toimivaltaisten viranomaisten päätöksiin, joissa näitä tosiseikkoja tutkitaan.

⁷⁰ Ks. erityisesti ratkaisuehdotukseni neuvosto v. LTTE (C-599/14 P, 116–126 kohta).

Nämä päätökset oli väistämättä tehty kyseisten tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen, eikä 2001 UK proscription order siten voinut mitenkään sisältyä niihin. Olen lisäksi jo selittänyt, miksi neuvosto on mielestäni väärässä väittäessään, että unionin yleinen tuomioistuin olisi vaatinut, että neuvostolla on käytettävissään kaikki seikat, joihin toimivaltaiset viranomaiset nojautuivat kieltäessään Hamasin.⁷¹

80. Asiassa neuvosto v. LTTE esitetyn kolmannen valitusperusteen tapaan tässäkin asiassa neuvoston kolmannelta valitusperusteesta ilmenee implisiittisesti, että kun unionin yleinen tuomioistuin katsoi, ettei neuvosto voinut nojautua vuoden 2004 jälkeisen ajanjakson osalta luetteloon väkivallanteoista, joita ei ollut tutkittu toimivaltaisten viranomaisten päätöksissä, unionin yleisen tuomioistuimen olisi tästä huolimatta pitänyt todeta, että 2001 UK proscription order (kolmas valitusperuste ei koske Yhdysvaltojen päätöstä) muodosti riittävän perustan riidanalaisille toimille.

81. Olen tästä samaa mieltä kuin asiassa neuvosto v. LTTE esittämässäni ratkaisuehdotuksessa.⁷² Katson näin ollen, että vaikka unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi sen, että neuvosto mainitsi vuoden 2011 heinäkuussa–vuoden 2014 heinäkuussa antamiensa toimien perusteluissa alkuperäiset kansalliset päätökset (etenkin 2001 UK proscription orderin), se totesi neuvoston tyytyneen ainoastaan toteamaan, että kyseiset päätökset ovat yhä voimassa.⁷³ Unionin yleinen tuomioistuin ei nimenomaisesti tehnyt mitään päätelmiä tästä seikasta. Vaikka neuvosto onkin väärässä väittäessään, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se totesi, ettei 2001 UK proscription order voinut olla tai olla enää pätevä toimivaltaisen viranomaisen päätös, on epäselvää, sivuuttiko unionin yleinen tuomioistuin tosiasiallisesti tämän kysymyksen (jota sen oli selkeästi käsiteltävä niiden Hamasin kanneperusteiden perusteella, joissa neuvoston väitettiin ottaneen riittämättömästi huomioon tilanteen kehittymisen ajan kuluessa ja jättäneen noudattamatta perusteluvollisuutta).⁷⁴

82. Olen samaa mieltä neuvoston kanssa siitä, että todettuaan, ettei osa perusteista voinut oikeuttaa päätöstä säilyttää Hamas luettelossa ja että päätös olisi näin ollen kumottava, unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt nimenomaisesti tutkia muut perusteet ja tarkistaa, oliko ainakin jokin näistä perusteista sellaisenaan riittävä perusta kyseisen päätöksen tueksi.⁷⁵ Riidanalaiset toimet voitiin kumota vain, jos nämä muut perusteet eivät myöskään olleet riittävän tarkkoja ja konkreettisia muodostaakseen perustan luettelossa säilyttämistä koskevalle päätökselle. Unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan esittänyt tällaisia toteamuksia. Sen perustelut rajoittuivat lähinnä yhteen tosiseikkoon koskevaan toteamukseen, nimittäin siihen, että neuvosto tyytyi vain mainitsemaan alkuperäiset kansalliset päätökset ja toteamaan, että ne ovat yhä voimassa. Tästä syystä kolmas valitusperuste olisi hyväksyttävä ja unionin yleisen tuomioistuimen tuomio olisi kumottava.

83. Käsiteltävä asia on onneksi ratkaisukelpoinen, joten unionin tuomioistuin voi Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan toisen virkkeen mukaisesti ratkaista itse asian lopullisesti. Neljännen ja kuudennen kanneperusteensa yhteydessä Hamas väitti, että neuvosto on vain maininnut joukon tosiseikkoja ja väittänyt, että kansalliset päätökset olivat edelleen voimassa. Sen mukaan neuvosto ei ole ottanut huomioon riittävästi tilanteen kehittymistä ajan kulumiseen liittyvistä syistä. Hamas moitti neuvostoa myös siitä, ettei se ole maininnut mitään tekoja, joihin Hamasin väitetään kyseisissä kansallisissa päätöksissä syyllistyneen.

⁷¹ Ks. edellä 73 kohta.

⁷² Ks. ratkaisuehdotukseni neuvosto v. LTTE (C-599/14 P, 117–123 kohta).

⁷³ Valituksenalaisen tuomion 103 kohta. Ks. myös sen 100 ja 119 kohta.

⁷⁴ Ks. valituksenalaisen tuomion 79 ja 80 kohta.

⁷⁵ Tuomio 28.11.2013, neuvosto v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (C-348/12 P, EU:C:2013:776, 72 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

84. Olen toisaalla tässä ratkaisuehdotuksessa ja ratkaisuehdotuksessani neuvosto v. LTTE selittänyt, miksi katson unionin yleisen tuomioistuimen päätelleen perustellusti, että päättäessään säilyttää Hamasin 2 artiklan 3 kohdan luettelossa neuvosto ei voinut nojautua (perusteluissaan) luetteloon uusista teoista, joita ei ollut arvioitu ja vahvistettu toimivaltaisten viranomaisten päätöksissä. Jäljelle jää näin kysymys siitä, oliko riidanalaisten toimien perusteluissa riittävää todeta, että toimivaltaisten viranomaisten alkuperäiset päätökset (etenkin 2001 UK proscription order) olivat edelleen päteviä tai (pelkästään) että oli tehty toimivaltaisen viranomaisen päätös.

85. Etenkin ratkaisuehdotukseni neuvosto v. LTTE 77–91 kohdassa jo selittämistäni syistä katson, ettei tämä ollut riittävää. Katson näin ollen, että riidanalaiset toimet on kumottava tällä perusteella.⁷⁶ Tässä tilanteessa ei ole tarpeen tutkia muita Hamasin ensimmäisessä oikeusasteessa esittämiä kanneperusteita.

Jälkihuomautus

86. Sekä Hamasin ensimmäisessä oikeusasteessa nostamassa kanteessa että nyt käsiteltävässä neuvoston valituksessa oli pohjimmiltaan kyse pikemminkin menettelystä kuin asiasisällöstä. Olen tässä ratkaisuehdotuksessa tietoisesti pidättynyt esittämästä näkemyksiä sitä koskevasta aineellisesta kysymyksestä, antaako Hamasin syyksi luettu toiminta, sellaisena kuin sitä on arvioitu ja se on vahvistettu toimivaltaisten viranomaisten päätöksissä, aihetta sisällyttää ja/tai säilyttää kyseinen ryhmä ja/tai siihen sidoksissa olevat toimijat 2 artiklan 3 kohdan luettelossa. Tätä ratkaisuehdotusta olisi näin ollen luettava siten, että se koskee yksinomaan oikeusvaltion periaatteen noudattamista sekä oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevan oikeuden ja puolustautumisoikeuksien kunnioittamista.

Ratkaisuehdotus

87. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin

- hyväksyy Euroopan unionin neuvoston valituksen
- kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen 17.12.2014 asiassa Hamas v. neuvosto (T-400/10, EU:T:2014:1095) antaman tuomion
- kumoaa niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä koskevan luettelon ajantasaistamisesta, joihin sovelletaan erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi hyväksytyn yhteisen kannan 2001/931/YUTP 2, 3 ja 4 artiklaa, 12.7.2010 annetun neuvoston päätöksen 2010/386/YUTP, 31.1.2011 annetun neuvoston päätöksen 2011/70/YUTP ja 18.7.2011 annetun neuvoston päätöksen 2011/430/YUTP sekä niitä henkilöitä, ryhmiä ja yhteisöjä koskevan luettelon ajantasaistamisesta, joihin sovelletaan erityistoimenpiteiden toteuttamisesta terrorismin torjumiseksi hyväksytyn yhteisen kannan 2001/931/YUTP 2, 3 ja 4 artiklaa ja päätösten 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 ja 2014/72 kumoamisesta 22.12.2011 annetun neuvoston päätöksen 2011/872/YUTP, 25.6.2012 annetun neuvoston päätöksen 2012/333/YUTP, 10.12.2012 annetun neuvoston päätöksen 2012/765/YUTP, 25.7.2013 annetun neuvoston päätöksen 2013/395/YUTP, 10.2.2014 annetun neuvoston päätöksen 2014/72/YUTP ja 22.7.2014 annetun neuvoston päätöksen 2014/483/YUTP siltä osin ne koskevat Hamasia (mukaan lukien Hamas-Izz al-Din al-Qassem)

⁷⁶ Siltä osin kuin osa näistä toimenpiteistä koskee yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa, unionin tuomioistuimen tätä koskeva toimivalta perustuu SEU 24 artiklan 1 kohtaan ja SEUT 275 artiklan toiseen kohtaan.

- kumoaa tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä terrorismin torjumiseksi annetun asetuksen (EY) N:o 2580/2001 2 artiklan 3 kohdan täytäntöönpanosta sekä täytäntöönpanoasetusten (EU) N:o 1285/2009, N:o 610/2010, N:o 83/2011, N:o 687/2011, N:o 1375/2011, N:o 542/2012, N:o 1169/2012, N:o 714/2013 ja N:o 125/2014 kumoamisesta 12.7.2010 annetun neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 610/2010, 31.1.2011 annetun täytäntöönpanoasetuksen N:o 83/2011, 18.7.2011 annetun täytäntöönpanoasetuksen N:o 687/2011, 22.12.2011 annetun täytäntöönpanoasetuksen N:o 1375/2011, 25.6.2012 annetun täytäntöönpanoasetuksen N:o 542/2012, 10.12.2012 annetun täytäntöönpanoasetuksen N:o 1169/2012, 25.7.2013 annetun täytäntöönpanoasetuksen N:o 714/2013, 10.2.2014 annetun täytäntöönpanoasetuksen N:o 125/2014 ja 22.7.2014 annetun täytäntöönpanoasetuksen N:o 790/2014 siltä osin kuin ne koskevat Hamasia (mukaan lukien Hamas-Izz al-Din al-Qassem)
- velvoittaa unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 3 kohdan ja 184 artiklan 1 kohdan mukaisesti neuvoston vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan kaksi kolmasosaa Hamasille (mukaan lukien Hamas-Izz al-Din al-Qassem) valitusmenettelyssä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista
- velvoittaa unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 3 kohdan ja 184 artiklan 1 kohdan mukaisesti Hamasin (mukaan lukien Hamas-Izz al-Din al-Qassem) vastaamaan muista sille valitusmenettelyssä aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista
- velvoittaa unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan ja 184 artiklan 1 kohdan mukaisesti neuvoston vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Hamasin (mukaan lukien Hamas-Izz al-Din al-Qassem) oikeudenkäyntikulut ensimmäisessä oikeusasteessa sekä
- velvoittaa unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan ja 184 artiklan 1 kohdan mukaisesti Ranskan hallituksen ja Euroopan komission vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.